

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS 109 105

COBISS ☐

109

kar

Sesta

Škapulir

karmelske Matere Božje,

tudi

rujavi škapulir.

Moj sin! sprejmi

moje brambe.

ga kot posebno znamenje

Sestavil misijonar družbe sv. Vincencija
Pavlanskega v Ljubljani.

109105

Z dovoljenjem visokočastitega knezo-škofij-
stva Ljubljanskega.

FZC 1223 / 1957
(J)

I. Kako se je ta škapulir začel?

Marija, Mati Božja, prikazala se je 16. julija 1251 v Kembriču na Angleškem bl. Simonu Stock-u, ki je bil šesti prednik karmelskega reda, in je utemeljila bratovščino karmelskega škapulirja.

Sim. Stock, blagorodnih starišev sin, bil je rojen l. 1164. Že v 12. letu svoje starosti poda se v samoto, kjer je živel po ostrosti puščavnikov. Votel hrast je bilo njegovo stanovanje, voda njegova pijača, korenine in zelišča njegova hrana in neprenehana molitev njegovo delo. Dvajset let je tako živel, ko prideta dva Angleža iz svete dežele, ki sta redovnikov s Karmela (ali karmelitov) s seboj pripeljala. Simon vidi njih pobožnost in pri srčno ljubezen do Marije, prosi, da

ga vsprejmejo v svojo družbo, in 6 let pozneje najdemo ga že generala ali najvikšega prednika vseh karmelitov.

Ta red imel je takrat veliko sovražnikov, ki so ga preganjali. Ko Simon nekega dne z otroškim zaupanjem Marijo prosi, naj nikar ne zapusti reda, katerega je kakor svojega otroka sprejela, in naj mu pusti vsaj kako znamenje svoje materne brambe, se mu blažena Devica v nebeški lepoti prikaže *), mu dá škapulir rekoč: „Moj sin, sprejmi škapulir tvojega reda;

*) Da je čeznatorna prikazen temu škapulirji podlaga in začetek, ni nič novega. Tudi Uršuli Beninkaza se je Marija prikazala in po nji višnjevi škapulir vpeljala. Prikazala se je sv. Dominiku ter ga učila sv. rož. venec moliti. Prikazala se je sv. Petru Nolasku, sv. Rajmundu de Penafort, Aragonskemu kralju Jakobu, katere je navduševala red za rešenje sužnih ustanoviti. Leta 1209 prikazala se je Papežu Inocenciju III. zaradi potrjenja frančiškanskega reda in l. 1212. zaradi reda Trinitarjev. Papežu Honoriju III. se je prikazala in naročevala, naj se za karmelski red poteguje, in v 14. stoletji papežu Janezu XXII., kateremu je milosti obljubila, o katerih bomo še pozneje govorili.

znamenje je milosti, katero sem za te in za karmelske otroke sprosila. Kdor v tej obleki oblečen umrje, bo večnega ognja obvarovan. Ta škapulir je znamenje izveličanja, bramba v nevarnostih, in porok posebnega miru in posebne pomoči.“

II. Posebne milosti obljubljene onim, ki pobožno nosijo ta škapulir.

Imenitni in učeni papež Benedikt XIV. pravi (de D. N. Jesu Christi Matrisque ejus festis p. 281), da v to omenjeno prikazen, kakor v gotovo zgodbo veruje in dostavlja: „menim pa, da jo tudi vsak za resnico imeti more.“

Po tem razodenji torej smemo verovati, da bodo tisti, ki so tako srečni, da v tem škapulirji oblečeni umrjejo, pred Bogom usmiljenje našli in pred večnim ognjem obvarovani.

Upamo, da bo Marija svoji obljubi zvesta, vsem, ki pobožno ta škapulir nosijo, od Boga tiste milosti sprosila, katere so za stanovitnost v dobrem do smrti, ali za pravo spokorjenje potrebne. Po takem bodo udje te bratovščine zadnjo uro ali s svetimi zakramenti prevideni, ali na posebno prošnjo Marije Device popolnoma kesanje obudili, torej v milosti Božji se iz tega sveta ločili, in ne bodo padli v maščevalne roke stroge pravice Božje. To je **prva milost**, katero je Marija tistim izprosimi obljubila, ki bodo karmelski škapulir pobožno nosili.

Opomba. Vse do zdaj rečeno bi zamogel kdo krivo razumeti. Zato dostavimo še to: Na to milost se ne sme zanašati, kdor škapulir sicer nosi, a grdo in razuzdano živi. To bi bilo predrzno. Kdor namreč milosti, katere mu hoče Marija izprosimi s trdovratnostjo zametuje, tak sam uniči obljube in svete namene te usmiljene matere. Takega tudi 100 škapulirjev pekla varovati ne zamore. Kakor je gotovo, da je marsikateri, ki se je dal še le na smrtni postelji v ta škapulir obleči, se še spokoril, tako imamo tudi več zgledov, da so tisti, ki so se predrzno samo na škapulir zanašali, greha pa niso pustili, — nekaj

časa pred smrtjo škapulir zgubili in niso v škapulirji oblečeni umrli. Papež Benedikt XIV. pravi: Sveto pismo na več krajih obeta večno življenje za eno ali drugo reč, a to se ne sme razumeti, kakor da bi tista reč sama že človeka izveličati zamogla, ampak tako, da nam (tista reč) sicer pomaga v nebesa, pa zadosti ni; torej še kaj več mora človek storiti. Sv. Pavel Rimljanom (III. 28.) piše: „Verujemo namreč, da se človek opraviči po veri“ In (VIII. 24.) „V upanji namreč se zveličamo.“ V Tobijevih bukvah (XII. 9.) beremo: „Miloščina reši smrti in ona je, ki grehe izbrisuje.“ Kdo bi se predrznil iz teh obljub sklepati, da nas vera sama ali upanje izveliča, ali pa, da je miloščina sama zadosti, da se človek izveliča? Ravno tako govori tudi kardinal Bellarmin (de poenitentia lib. II.)

Okrožnica, v kateri se omenjena prikazen bere, tudi ne trdi, da tak ne pride v pekel, ki samo škapulir nosi, in nič družega za svoje izveličanje ne stori, ampak še druga dobra dela priporoča, katera moramo zvesto opravljati. „Bratje, pravi, ohranite te besede v srcu in prizadevajte si, da tudi z dobrimi deli svoje izveličanje zagotovite. Čujte in bodite vedno hvaležni za toliko usmiljenje, molite brez nehanja, da se beseda, ki je meni rečena spolni k časti presveti Trojici, Očetu, Jezusu Kristusu in sv. Duhu ter blaženi Devici Mariji.“ Karmelit P. Daniel piše: „Mati Božja je obljubila, da le tisti bodo pekla obvarovani, ki škapulir pobožno nosijo in zapovedane reči pobožno opravljajo.“

Prva milost, katero je Marija obljubila tistim, ki bodo karmelski škapulir pobožno nosili in v njem oblečeni umrli, je tedaj, da bodo večnega ognja obvarovani.

Druga milost. Kakih 70 let po prikazni Simonu Stock-u, prikazala se je Marija papežu Janezu XXII. in mu priporočala bra-

niti karmelski red ter obljubila, da bo duše udov reda in karmelske bratovščine tudi še v vicah tolažila, jim pomagala in prej ko mogoče, posebno v sobotah*) po njihovi smrti, iz vic reševala.**)

Papež Janez XXII. je v svojem razglasu iz Avignona 3. sušca, 1322. to milost vsem vernim naznanil. Ta razglas imenuje se zaradi obljube ki se ima v sobotah po smrti udov spolnovati, sobotni razglas ali sploh Sabbatina. — Papež Aleksander V. ga je s svojim razglasom: Tenorem cujusdam privilegii 7. grudna. 1409. potrdil in Benedikt XIV. je zagovarjal in branil te razglase proti tistim, ki so njih vsebino svojeglavno preobračali, krivo sodili ali zametovali ter odločil, naj se verni gledé teh milostij držijo določila papeža Pavla V., v katerem je 15. svečana, 1613. karmelitom dovolil, da smejo vernim očitno in povsod omenjene milosti oznanovati.

*) Gregor XIII. ima v svojem razglasu besede: die sabbati post eorum transitum.

**) Te besede se najdejo v Sabbatini Janeza XXII. katero je vso papež Aleksander V. skrbno pretresal in potrdil. Te v Sabbatini izrečene obljube so se nekaterim tako čudne in nevrjanske zdele, da je v 17. stoletji Kongregacija S. Officii v Rimu „Sabbatino“ vnovič 3 leta pretresala in preiskovala, pa ni nič spotakljivega ali krivega našla.

Dostavek.

Kdo so karmeliti? Karmeliti so redovniki ki v samostanih živijo in ostro pokoro delajo: postijo se, veliko in pogosto molijo, še po noči k molitvi vstajajo ter še druga spokorna dela opravljajo. Tem redovnikom je Marija po Simonu Stock-u omenjeni škapulir izročila. Pa ne samo oni ga nosijo, ampak tudi drugim vernim, ki med svetom živé, se sme ta škapulir deliti, bodisi po karmelutih, ali pa po duhovnih, ki so od papeža ali od prednika karmelitov pooblašteni. Verni, ki ta škapulir veljavno dobijo, stopijo v bratovščino karmelske Matere Božje, in se vdeležijo vseh dobrot, vseh postov, vseh sv. maš, vseh molitev, vseh zaslug in dobrih del karmelskega reda ter zadobijo veliko odpustkov, katere so papeži tej bratovščini podelili.

III. Kaj storim, kadar škapulir karmelske M. Božje sprejmem?

1. Kadar karmelski škapulir sprejmem, Marijo očitno počastim in jo razveselim. Če Marija celó tistim milosti prosi, ki grešno živijo in za njeno čast malo marajo, kako milostljivo bo na me pogledala ako njeno obleko sprej-

mem in nosim, in pri tem nič družega ne iščem, kakor njeno čast in ljubezen?

Karmelski škapulir je znamenje očitne Marijine časti. Kajti, ko se Mariji posvetim, slovesno pred altarjem znamenje sprejemem, katero sem pripravljen vse življenje na sebi nositi, ne častim Marije le na skrivnem — v srcu, — ampak pokažem tudi očitno svojo ljubezen do Marije. Res je, da ima prava ljubezen svoj sedež v srcu, pa res je tudi, da ima malo ljubezni, kdor se sramuje tudi zunanje njo pokazati. Kakor se bo Božji Sin sodnji dan sramoval tistih, ki ga na tem svetu niso hoteli očitno spoznavati, tako bo tudi Marija vedela razločiti tiste, ki so se za njeno čast potegovali in jo očitno častili, od tistih, ki so se njene časti sramovali.

2. S karmelskim škapulirjem Marijo vedno častim. Druge pobožnosti so navezane na posebne kraje in čase, pobožnost škapulirske Matere Božje je za vsak kraj in vsak čas. Povsod, kamorkoli grem, vidi Marija na meni znamenje svoje obleke, znamenje moje ljubezni do nje; povsod in vselej jo častim, še ko spim, ji čast skazujem; povsod in vselej govori škapulir za me, povsod in vselej me škapulir Mariji priporoča in pravi, da jo ljubim in v njo zaupam.

3. S karmelskim škapulirjem si pripravim tri posebne milosti: 1.) branila me bo Marija v nevarnostih, 2.) podpirala me bo v smrti, 3.) rešila me bo iz vic.

1.) Dan mojega vstopa v škapulirsko bratovščino se Marija zaveže me v nevarnostih braniti. Akoravno smo po sv. krstu otroci Božji, prijatelji Božji in dediči nebeškega kraljestva, vendar ne vemo, če bomo tudi ob uri naše smrti otroci in prijatelji Božji. Bogatejša in lepša ko je naša duša, tem hujše jo dereči volk, satan, zalezuje, da bi jo oropal. Če me v tej nevarnosti Marija brani in varuje, ali ne bom bolj gotovo obvarovan? «Tako dolgo, kar svet stoji, ni bilo slišati, da bi Marija bila tistega zapustila, ki je k nji pribežal,» pravi sv. Bernard. Če Marija tudi tistim pomaga, katerim sicer ni posebne pomoči obljubila, ali ne smem jaz več od nje upati, ki mi je za pobožno nošnjo svetega škapulirja pomoč obljubila? Prišla bo ura, ko bom spoznal, kolike in kako strašne skušnjave je Marija zaradi moje ljubezni do nje potrla, in bom spoznal, kolikrat me je — ko sem morebiti v smrtni greh padel. — malosrčnosti in obupnosti obvarovala, ki je hujši kakor greh sam.

2.) «Kdor v tej obleki oblečen umrje, bo večnega ognja obvaro-

van.» S to zavezo, katero Marija dan mojega vstopa v bratovščino prevzame, mi hoče reči: Dokler na tebi škapulir vidim, ki moje izvoljene otroke kinča, bo to znamenje tvojega nagnenja do mene v meni vzbujalo prisrčno ljubezen do tebe; sprosila ti bom velike milosti, ki ti bodo pomagale krščanskih čednostij se navaditi; vse, kar sv. cerkev dan tvojega vstopa za te prosi, ti bo po moji priprošnji podeljeno: čas Bogu zvesto služiti, priložnost dobra dela opravljati, in stanovitnost do smrti. Če bi pa bil kedaj tako nesrečen, da bi mojega sina z grehom razžalil, in njegovo milost zgubil, te tudi takrat zapustila ne bom, ako le znamenje moje zaveze na tebi zagledam. Iz Božjega zaklada ti bom tako mogočne milosti sprosila, da bodo tvoje srce omehčile in te poboljšale.

In če se mojemu prizadevanju in moji ljubezni ne boš trdovratno zoperstavljal (s tem bi me prisilil, te iz moje bratovščine izbrišati in ti sv. obleko odvzeti,) bom skrbela, da boš v zadnji uri sv. Zakramente prejel ali vsaj s popolnoma kesanjem srce greha očistil, in ne boš padel v maščevalne roke pravice Božje.

3.) Dan mojega vstopa v bratovščino se Marija zaveže, me tudi še po smrti tolažiti, in mi čas trpljenja prikrajšati. Po svojih

lastnih besedah bo Marija ude te bratovščine po smrti v vicah obiskovala. Ali ne bo že to obiskovanje za me veliko polajšanje trpljenja? Pa je tudi obljubila: «Kadar udje te bratovščine časno življenje končajo in v vice pridejo, bom jaz, njihova Mati, v soboto, katera po njih smrti sledi, k njim prišla*) in jih tolažila; tiste, katere tam najdem, bom rešila in jih peljala na sveto goro večnega življenja». Sabbatina Jan. XXII.

IV. Kaj mi je pa storiti da smem gotovo upati teh milosti se vdeležiti?

a) Da prvo milost zadobiš, (namreč srečno smrt in da ne padeš v večno pogubljenje,) moraš škapulir karmelske Matere Božje, ki ga iz rok pooblaščenega duhovna prejmeš, noč in dan, pa tudi na zadnjo uro na sebi imeti in to storiti, kar te ta škapulir uči. Ta škapulir te pa uči nedolžno živeti in se greha varovati. Škapulir je zaveza z Marijo Devico,

*) Ne osebno, ampak s svojo mogočno priprošnjo. Zato je Congr. Inquis. določila: „Imagines, quae a devotis de hac resolent fieri vel depingi, cum descensione Beatae Virginis ad animas in purgatorio liberandas, minime fiant; sed per intercessionem Beatae Virginis, a tanto periculo per manus Angelorum in coelo collocari.“

je posebno znamenje tistih, ki so si Marijo za svojo Mater izvolili; torej te še škapulir opominja, da moraš nad svojimi besedami in dejanji skrbno čuti, svoje namene čistiti in ničesar ne opustiti, kar je k tvojemu izveličanju ali v lep zgled bližnjemu potrebno; na tem namreč spozna Marija svoje otroke. — Škapulir je znamenje večnega izvoljenja. Kadar ga oblečeš, je tvoja dolžnost tudi krščansko ljubezen, krščansko usmiljenje, zatajevanje samega sebe, pravičnost, zmernost, ponižnost, in sploh vse čednosti obleči, ki morajo lepšati izvoljene Božje.

b) Da drugo milost zadobiš, (da te bo Marija rešila iz vic.) moraš stanovsko (zakonski zakonsko, vdovci in vdove vdovsko, device deviško) čistost ohraniti, in Marijine dnevnic vsak dan moliti, to je: 1 nokturn, hvalnice (Laudes) večernice (Vesperas), ure (Horas), (Decr. 18. avg. 1868). Duhovni spolnijo to zadnjo dolžnost s svojim navadnim vsakdanjim brevirjem.*)

*) Poglej v Kosar-jevo „Nebeško hrano II. del, str. 195, kjer se te dnevnic nahajajo; molijo se pa tako: Večernice od str. 195 do 207 vsaki dan; iz jutrnice se moli v ponedeljek psalm 8., 18., in 23. od str. 207 do 209; — ravno tako v četrtek. V torek in petek se moli psalm 44., 45., in 86. — V sredo in soboto pa psalm 95., 96., 97. — Hvalnice stran 222. in ure od str. 332. do 214 se molijo vsaki dan vse.

Opomba. Kdor ne zna brati, mora namesto Marijinih dnevnic vse od sv. cerkve zapovedane poste spolnovati, in se še ob sredah in sobotah mesenih jedij zdržati. Če bi ti pa na noben način ne bilo mogoče ne dnevnic moliti, ne postov spolnovati, si smeš te dve dolžnosti od spovednika dati spremeniti v kako drugo dobro delo. (Decr. 12. aug. 1840, in Decr. 22. Junii 1842.)

V. Odpustki.

Popolni odpustki so: 1.) Dan vstopa. 2.) Smrtno uro. 3.) Vsako prvo nedeljo meseca, ako se procesije bratovščine vdeležiš. 4.) Vsaki altar, v kateri cerkvi koli, če se za dušo uda karmelske bratovščine na njem sv. maša bere, je za tisto mašo privilegiran. (Pij IX. in Congr. Ingulg. 22. junija 1865.). 5.) O vseh Marijinih praznikih. 7.) V god bl. Simona Stock-a, 16. majnika. 8.) V praznik škapulirske Matere Božje, 16. julija i. t. d.

Opomba. Konečno pisalec te knjižice naznani, da vse, kar je tukaj pisano, podvrže sodbi papeža in sv. cerkve, in da po določilu sv. Očeta Urbana VIII., od leta 1634 in 1641 zavrže vse, kar bi se ne strinjalo z nauki sv. cerkve.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS B

00000380826

Založilo predstojništvo cerkve presv. Srca
Jezusovega v Ljubljani.

Tisk J. Blasnikovih naslednikov.

v. Srca

v.

